

răzvan andrei

jazz pentru iguane

și alte poeme

Editor: Loredana Tîrzioru
PR: Robert Şerban
Copertă: Alexandra Rădulescu
Ilustrația copertei: Jean-Michel Basquiat, *Skull*, 1981 (detaliu)
Paginare: Alina Guțuleac

Editura BrumaR

300050 Timișoara, str. A. Popovici 6
tel.: 00 744 787 959
e-mail: office@brumar.ro
www.brumar.ro

Proiect editorial co-finanțat de Administrația Fondului Cultural Național

Proiectul nu reprezintă în mod necesar poziția Administrației Fondului Cultural Național. AFCN nu este responsabilă de conținutul proiectului sau de modul în care rezultatele proiectului pot fi folosite. Acestea sunt în întregime responsabilitatea beneficiarului finanțării.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ANDREI, RĂZVAN

Jazz pentru iguane / Răzvan Andrei. - Timișoara :
Brumar, 2017
ISBN 978-606-726-112-7

821.135.1-1

răzvan andrei

jazz pentru iguane

și alte poeme

B R U M A R
Timișoara, MMXVII

Maternitate

Noapte de Pobreajen. Sâcâitoare. Stătută. Fixă.
Corpurile bolnavilor se foiesc
În cearșafurile năclăite și fețele se schimbă, se formează,
Se preschimbă, se transformă, transpiră,
Femeile intră în travaliu să mă facă pe mine,
Să mă nască pe mine,
Să mă aducă pe lume
Ca pe-o idee gândită prea mult.
Mai durează.
Încă nu m-am născut, încă sunt adormit, ghemuit în burta
umflată.
Teii din fața maternității cască și așteaptă, așteaptă
Să urlu, să scâncesc, să orăcăi,
Să mișc aerul fierbinte cu mâna mea dreaptă.
Dar, mai durează.
Așteptarea face crengile să pârâie, crinii augustini să
pălească
Și din ochii femeilor borțoase să se prelingă
Un fel de boască
Unuroasă.
Mai durează.

pop & bomb

"Eu" este o dorință, e dorul după mine însumi,

"Eu" nu este – nu mă poți atinge.

"Tu" ești o serie de fețe, de toane repetabile din când în când.

Îți atârnă peste buric ecusonul de la Mega Image

Ca un engolpion minimalist;

Surâzi ambiguu printre rafturile cu dropsuri și cafele,

Consiliindu-mă profesionist în legătură cu dieta pe care trebuie s-o urmez.

"Iubire!" strigă tricoul tău roșu, strigă pantalonii tăi intrați la apă.

Accepți orice, înțelegeți, ești generos și inocent,

Ești salvatorul clientului de plastic,

Luneta prin care aducem ținta mai aproape

Și burta lucioasă a avionului din care cade bomba.

Raport intermediar către Walt Whitman

1

Întins pe acest pat, în această garsonieră închiriată, în acest bloc învelit în iederă,

Pe această stradă cu sens unic pe unde trec în zilele
însorite.

Treizeci și de ani, 1,81 înălțime, anorexic, barbă de cinci zile,
Nasul sensibil, perspectivă multiplă printr-un singur ochi,
Defect de vedere o.d. /dezlipire de retină/ atrofiindu-se,
mereu făcându-se mai mic, mai discret,

Orb, întunecat, strângându-se-n sine, nevoind să mai vadă.

Când am început să vorbesc nu mi-a răspuns nimeni

Pentru că nu era nimeni aici să-mi răspundă.

Când am deschis ochii – așa cum erau ei, urduroși, mânjiți
de placentă – n-am văzut pe nimeni

Pentru că nu era nimic de văzut acolo, în afară, și pentru că
vietățile ce

Se mișcau printre evenimente ca niște crabi zăpăciți

Erau oarbe și ele, preocupate de digestie și autoconservare,

Egal multiplicându-se sub un cer toropitor de august 7 –

O zi ca oricare alta, egală și ea cu celelalte, fără vreun
zumzăit special de ursitoare,

O cifră într-un registru de maternitate construită pe o
stradă obscură.

Botezul creștin l-am primit toamna și nici un porumbel n-a
răcnit din ceruri
Că-s vreun fiu preaiubit al vreunui tată demiurg sau că voi
tăia istoria în două
Cu aripile mele de pinguin.
Am ieșit din cristelniță doar ceva mai gălăgios și ud flească,
Pregătit de miruire cu gingiile clănțănindu-mi de frig,
pișându-mă pe protopopul vexat
Care bolborosea descântecul asupra mea ca pe-o jignire
adusă materiei.

2

Vorbesc despre ce nu există. Și când, întâmplător, spun
"Eu",
Numesc doar o dorință, un vis și nu ceva ce este ori ar
putea să fie.
Tot ce a fost strâng cu atenție, combin, întorc pe toate
părțile, scad și adun
Până îmi dă pe hârtie ceva capabil să vă întoarcă mațele pe
dos,
Dar biografie n-am, experiențe n-am și nici trăiri să
vă-ncălzească.
Ce simt eu, atunci când se întâmplă să simt, tu nu poți
simți.
Ce văd eu tu nu poți vedea și ce aud ți-e imposibil să auzi.
Doar uneori, ca și cum jocurile de limbaj s-ar pune între
paranteze,
Când suntem foarte, foarte aproape, ne aproximăm,
tragem concluziile
Și mergem iar fiecare în legea lui, bucuroși că am dat unul
peste altul.
Dacă, din când în când, stăm mai mult unul în preajma
celuilalt, ne mințim că urâtenia
E un accident al naturii și că undeva, în adâncuri, există,
trebuie să existe

Ceva candid, un nucleu solar zvâcnind anemic în
așteptarea vreunui Cristofor Columb
Al sufletelor, care să ne descopere, să ne scoată la oxigen
să ne aprindem, să ne primim
Docili numele și foaia de parcurs și legile după care ne vom
deplasa
Și regulile după care ne vom organiza drumul înapoi, spre
amintirile și muzeele lumii.

3

De multe ori m-am îndrăgostit și întotdeauna ai fost tu –
Cu tahicardiile tale, cu deviația ta de sept, cu coșurile
tale și cu starea aia a ta de interregn, de om-plantă
om-piatră om-ghilotină om-sferă om-cașalot
om-euglenă om-fluture om-tei
Pe care o exhibi de parcă te-ai plimba prin lume ca pe un
catwalk proprietate personală.
Îmi așez mâna aproape de creștetul tău, îmi las palma să se
obișnuiască încet cu căldura,
Dar nu te pot atinge. Distanța dintre noi e mai fină decât
foița de Biblie dar nu te pot atinge.
Stăm față în față, opaci, locuind în dimensiuni diferite și
doar ne presimțim.
Nu, eu nu-s poemul tău! Sunt exegeza ta – mereu greșită,
întotdeauna greșită, falsificatoare.

4

Nu există istorie, nici biografii, crede-mă! Doar lungi,
inconsistente urlete de disperare.
Ca să mă înțepe, Mădălina zice că sufăr de rea credință
și-mi dă de citit un capitol întreg din Sartre.
Sorin zice că-mi plâng de milă. Nu-mi dă nimic de citit, dar
expresia feței lui ține loc de zeci de tomuri acuzatoare.
Mă uit în ceașca asta de cafea ca într-o carte de povești.
Umbra de grăsime a ochiului

Face turbioane rogvaiiv între pereții de ceramică – se
străduiește, se chinuie să producă o deviație,
Să umble la codul genetic al reprezentărilor.
Și dovada că nu sufăr de ce zic ei e chiar raportul ăsta.
Către W.W. pentru că pe el vreau să-l întorc pe dos.